

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH,
HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4 —Estranger, 5.

CAPS DE BROT

ERNESTINA GARULLI

Celebrada artista lírica,
mitj dóna, mitj serafi,
y una de las predilectas
del públich barceloni.
Ha corregut mitj Europa,
imposantse á tot arreu
per son talent, sa figura
y sa portentosa veu.

QÜESTIÓ MUNICIPAL

Ja han vist com s' ha resolt la qüestió del Ajuntament.

¿Ha quedat algú plenament satisfet de la tal solució?

Me sembla que no m' enganyo contestant negativament en absolut.

Que alguns dels que se han quedat á la casa s' alegrin de no moure's; que alguns altres dels que hi han entrat de fresch se felicitin de serhi, aixó no vol dir que la solució del conflicte haja agradat á ningú. Una flor no fa istiu: uns quants regidors, en aquesta materia, no tenen vot.

Es lo públich en massa qui 'n té, y 'l públich en massa, per tots los medis de que disposa, ha votat en contra, calificant l' arreglo de pastel.

Prenémlo com á tal y analisémlo.

* *

En la confecció de aquest pastel hi han intervingut dos fadrins majors enviats l' un y l' altre desde Madrid per la gran agencia nacional de colocacions que alternativament va girant baix la rahó social de Cánovas y Companyia, y de Sagasta y Companyia.

Lo fadrí major enviat pels canovistas, ó siga 'l Sr. Sánchez de Toledo, es qui va reunir la farina, qui va desclofollar los ous, qui va ensucrar la massa y qui va pastarla. Ja tenia 'l forn encés y 'l pastel ficat dintre del motllo, quan la rahó social Cánovas y Companyia va quebrar, encarregantse de l' agencia nacional de colocacions la rahó social Sagasta y Companyia.

Lo fadrí major enviat pels sagastins, ó siga 'l senyor La Roca, va trobarse 'l pastel fet y no tingué més remey qu' enforarlo... Tota la séva missió va ser aquesta: ficarlo y treure'l del forn, deixar-lo refredar y repartirlo... procurant que 'ls bons amichs se 'l menjin y que 'ls adversaris dejunin.

Ab aquesta conducta li han dit al senyor La Roca:

—Home: vosté ha convertit en una mesquina qüestió política un assumpto de la més alta moralitat.

Y 'l Sr. La Roca públicament no ha dit res. Pero 'm sembla que privadament haurá dit més de quatre vegadas:

—¿Y donchs, qué volian que fes?

* *

Basta llegir la Memoria confeccionada segons los datos recullits pèl Sr. Sánchez de Toledo, pera convencers de que aquest senyor, en lloch de obrirse un camí practicable, va tancar-se 'l pas construhintse una paret groixuda, en lo qual ell mateix s' hauria estrellat, si ell hagués hagut de donar solució al conflicte.

Lo Sr. Sánchez de Toledo va limitarse á consultar documents escrits, quan lo que devia de fer ab preferencia era consultar documents humans. En lloch de fullejar expedients, lo que havia de fer, parlant metafóricament, era escorcollar butxacas.

¿Qué podian dirli 'ls expedients al cap-de-vall? Lo que ja sab-tothom de sobras: que 'ls interessos municipals s' administran péssimament: que al Ajuntament li costa tot lo doble y 'l triple que als particulars: que 'ls serveys están desorganizats: qu' en la tramitació dels assumptos se segueixen procediments viciosos y 's cometen omissions més ó menos lamentables: en una paraula, que l' administració está completament desquiciada.

¡Gran descobriment!

Aixó ja ho sabiam; aixó ningú ho ignorava. Son molts los regidors mateixos que han anat passant per la casa que ho han posat en evidencia moltes vegadas condemnatho ab veu enérgica; pero sempre inútilment. No es lo mateix senyalar lo mal, que aplicarli 'l remey oportú.

Pero ¿per ventura es imputable aquest càrrech únicament al Ajuntament anterior? No, vé de molt lluny: se ha anat trasmetent de una á altra corporació com un mal hereditari, com un vici de la sanch, com las escrófulas. Consultis la Memoria, y 's veurá que la casi totalitat dels càrrechs recauhen sobre expedients comensats viciosament per corporacions anteriors. Lo Palacio Real, l' explanació dels terrenos del Escorxador, la construcció de aquest, lo derribo de la Exposició, lo vestibul y l' escala de la Casa Gran, tot aixó ve de l' Ajuntament de 'n Coll y Pujol y del Ajuntament de 'n Maciá. Si 's anavan desenterrant assumptos que avuy se troban ja arxivats, se 'n veurían encare de més crespas degudas als ajuntaments de 'n Rius y Taulet y de molts dels seus antecessors, que son los qui en realitat van crear las malas costums y 'l desgabell, impossibles de dominar, á lo menos pèls medis ordinaris de la renovació dels ajuntaments, confiada casi sempre al caciquisme, prevalgut de la indiferencia y l' apatia del cos electoral.

Aquesta es la veritat pura.

Y 'l Sr. Sánchez de Toledo no 's va moure de aquest punt de vista colectiu, quan al méu leal entendre havia de buscar ans que tot responsabilitats individuals claras y bén definidas. Y las hauria trobadas á cabassos.

¿No va descobrir lo del rellotje d' or y lo dels cuberts de plata?

Donchs de igual manera obrint una amplia investigació pública hauria descubert quins son los que durant aquest temps han vingut convertint lo càrrech de regidor en un ofici lucratiu: quins los que no donavan un vot sense la corresponent propina: quins los que no 's cansavan may de presentarse als interessats en l' aprobació de uns comptes ó en la resolució de un expedient sense exigirlos una remuneració ó descarregarlos un cop de sabre; quins los que amanyavan las subastas, per quedarse ab los serveys; quins los que buscavan delegacions, inspeccions y encàrrechs specials per cometre raterias; quins los que intervenían en la concessió ilegal dels puestos dels mercats; quins los que tenian agencias de negocis per preparar tarugos... y mil y mil putinerias asquerosas que omplian ab lo baf de la murmuració tota l' atmósfera de la ciutat, fent irrespirable l' ambient de la Casa Consistorial.

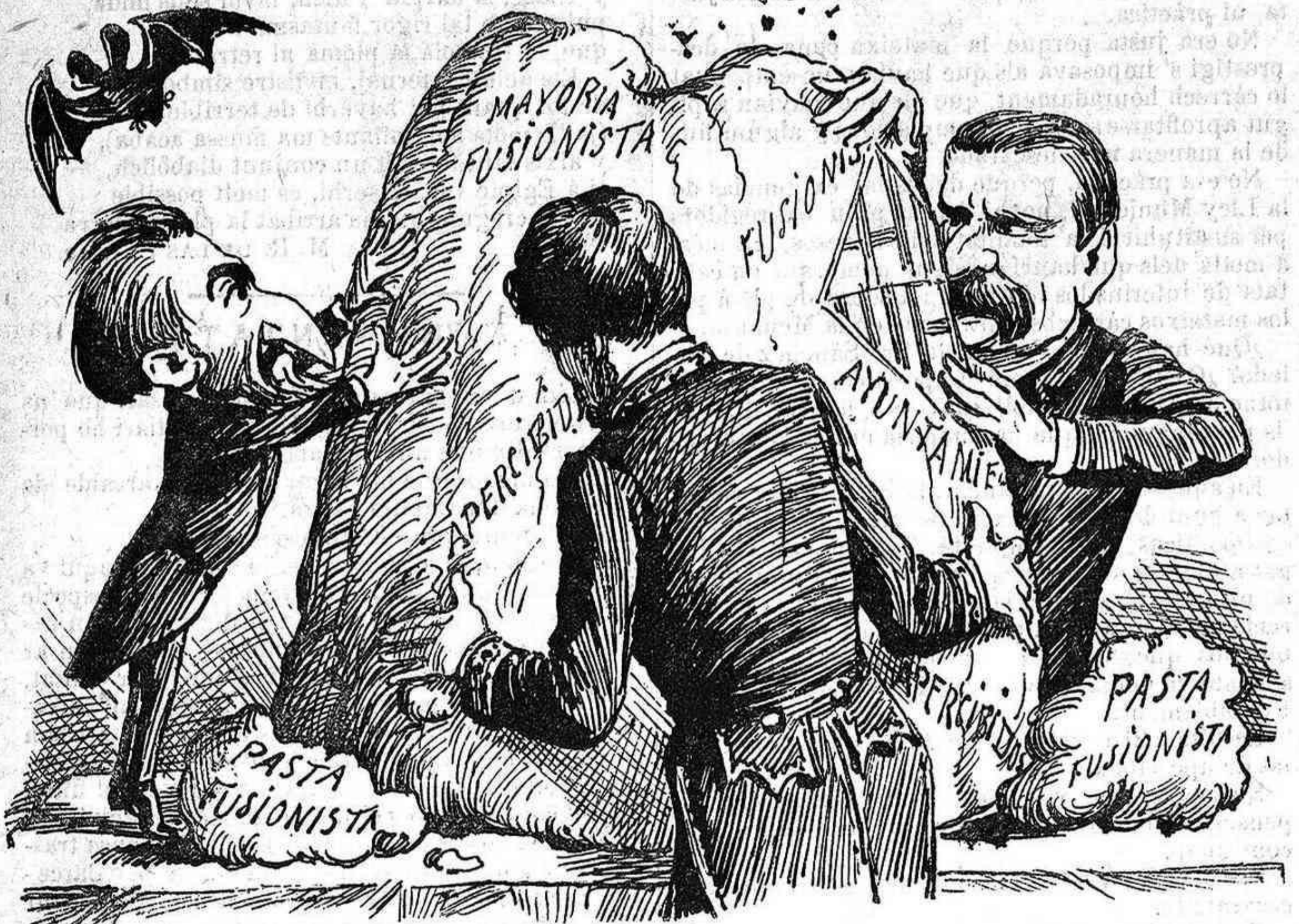
Poch li hauria costat al Sr. Sánchez de Toledo fixarse en tal ó qual tipo, que avants de ser regidor no tenia un céntim, corrent sempre á salt de mata, perseguit pèls inglesos, y qu' en poch temps pagava 'ls deutes, comprava terrenos, se vestia com un dandy, mantenia querida y 's dedicava á menjar bé y á divertir-se.

Pero res d' aixó s' ha fet: de res de aixó se ocupa la Memoria, y en ella, en un mateix anatema quedan confosos los bruts y 'ls nets, los que aceptaren lo càrrech com una gran ganga, y 'ls que 'l desempenyaren imasantse en realitat un verdader sacrifici.

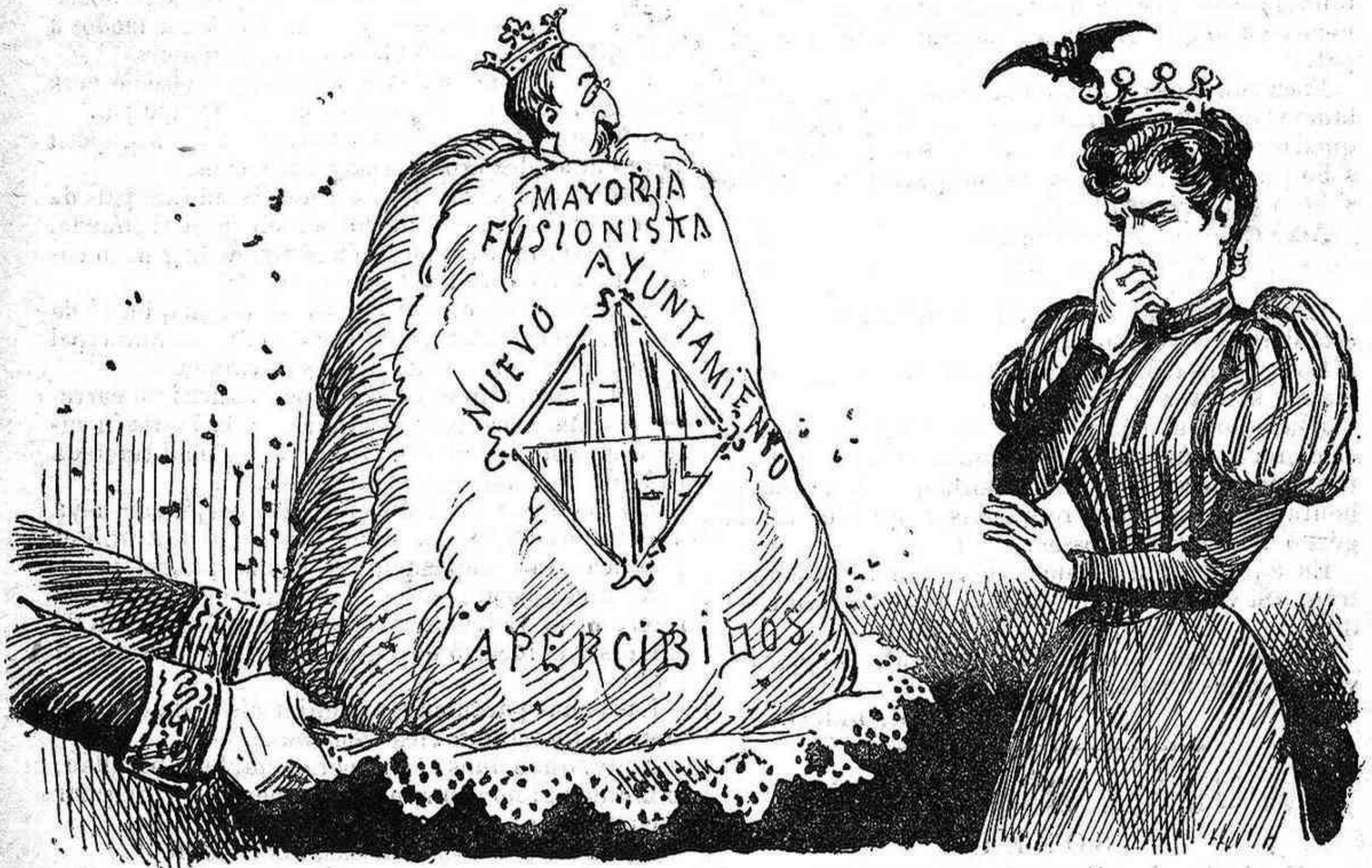
Y precisament per no haverse portat l' assumpto per aquest camí de la depuració veritat, de las responsabilitats individuals, quedava 'l conflicte sense solució.

* *

LO GRRRAN PASTEL MUNICIPAL

L' han fet entre en Maluquer,
en Larroca y 'l nap-buf.

Y al veure semblant pastitxo,
Barcelona ha dit:—¡Quin tuf!...

M' agradaria saber qué hauria fet lo Sr. Sánchez de Toledo si hagués sigut ell l' encarregat de resoldre l' expedient.

La solució radical de treure á tothom no era justa, ni pràctica.

No era justa perque la mateixa pena de desprestigi s' imposava als que havían desempenyat lo càrrech honradament, que als que havían sapigut aprofitarse sense contemplacions y alguns fins de la manera més descarada.

No era pràctica, perque dadas las exigencias de la Lley Municipal, no hi havia prou ex-regidors per sustituhir á la totalitat dels supesos. Es més: á molts dels que haurían sigut nombrats en calitats de interins los hi queyan á sobre de plé á plé los mateixos càrrechs continguts en la Memoria.

¿Qué hauria fet, donchs, lo Sr. Sánchez de Toledo? ¿Castigar á tothom? Impossibile. ¿Perdonar á tothom? ¿Quin escàndol! Llavors s' hauria dit que 'ls perdonava perque la majoria era de conservadors.

En aquestas circumstancias lo Sr. La Roca va estar á punt de perdre la xaveta. Han jugat influencias políticas, ¿quín dupte té? També haurían jugat ab lo séu antecessor. Per últim va prevaldre de un pretext, de una votació revalidant la pignoriació de láminas feta pél Sr. Porcar, per treure á tots los que votaren afirmativament. Cap fusionista va deixarse pescar. ¿Havían sigut avisats? Probablement.

Resultat: 21 regidors fora; 28 á dintre en qualitat de apercebids.

No tots los que van ser trets mereixían la suspensió, ni tots los que 's quedan eran dignes de continuar.

Per aixó 'l pastel surt esguerrat, y tothom hi fa escarafalls.

Podrán dir los fadrins pastissers:—Se fa lo que 's pot; no lo que 's vol.

Pero 'l fet es que ningú 'n menjará.

Tant més quan s' hi descubreix en la solució l' influencia exclussiva del esperit de partit, tan pernicios en lo que afecta á l' administració municipal.

Poca confiança tenim en la bona gestió del Ajuntament empeltat. Cinch mesos y mitj apenas li quedan de vida, y en tan poch temps encare que s' ho proposés, poca cosa de bó podria fer. ¿Pero s' ho proposará sisquera?

Aixó es lo qu' hem de veure.

*
**

Los cacichs no saben fer Ajuntaments. Aixó está demostrat de sobras.

Los gobernadors no saben reformarlos. Aixó ara mateix s' acaba de demostrar.

¿Quí, donchs, podrá remediar aquest mal? Los electors: lo públich de Barcelona. Preparis per las próximas eleccions y trihi avants que tot personas honradas, aptas y ben reputadas á qui confiar la gestió dels séus interessos.

En aquest punt cal no olvidar aquell antich refrán: «Si vols estar ben servit, feste tú mateix el llit.»

«Si vols tenir un bon Ajuntament, cal qu' en votarlo sigas amatent.»

P. DEL O.

A UNA... HERMOSURA

SONET

No tinch valor, Engracia, per pintarte,
puig no més ton recort á horror convida,

que al veuret qualsevol pot desseguida
desgracia en lloch d' *en-gracia* anomenarte.

Si 't dich qu' ets una Fúria, 'm crech bonrarte,
y 't faig, si harpia 't dich, favor sens mida,
puig es ab tal rigor fantasma ab vida
que 'm tremola la ploma al retratarte.

Ets deitat infernal, monstre simbólich
de tot quant pot haverhi de terrible...

(ja 'ls mots horripilants ma mussa acaba),
y aixís fent tota tu un conjunt diabólich,
si á Egipte vas, al serhi, es molt possible
que 's creguin qu' ha arribat la plaga octava

M. R. DE LAS PLANAS.

CAMBI VENTATJÓS

Estém d' enhorabona, y es casi necessari que 'ns felicitem los uns als altres. No sé si 'l diari ho porta; pero diu que anirém tan bé.

Nada menos que ha sigut nombrat arcalde de Barcelona don Camilo Fabra.

¿No 'l tenen present aquest subjecte?

¿Recordan, fa alguns anys, lo soroll que aquí va armarse ab un llibret, que venia á ser una especie de constitució en petit, ó com si diguessim, un reglament pera conduhirse ab modos y bona criansa?

Donchs l' autor d' aquells Estatuts d' urbanitat, l' héroe d' aquella explosió d' entusiasme barceloní,—comparable sols ab las que més tart han ocasionat lo *Garín* y 'l *Boria avall*,—era, y es encare, don Camilo Fabra, capitá manaya del últim pastel confeccionat pél nostre gobernador civil.

No sé si vostés se fan càrrech de la inmensa trascendencia que aquest nombrament té per Barcelona; pero per poch que ho meditin, estich segur que acabarán per picar de mans, convensuts de las grans ventatjas que 'ns proporcionarà aquest cambi d' arcalde.

Autor del códich que porta 'l séu nom, es d' esperar que 'l primer acte del Sr. Fabra será declarar de text lo séu llibre, y obligar á tenir modos á tots quants están baix la séva dependencia.

Lo resultat immediat d' aquesta disposició será conseguir la educació de la guardia municipal.

Justament la estació convida y es apropósit pera empendre tan necessaria reforma.

Aquestas llargas horas que 'ls municipals de punt se passen prenent lo sol en una raconada, podrán aprofitarlas més honestament llegint lo códich Fabra y estudiant urbanitat.

Al fi y al cap, en la vida social tot es qüestió de forma. Lo carreter guía l' animal; lo municipal guía al carreter... y aixís successivament.

Si 'l guardia no es cortés y ben educat, lo carreter resultarà brusco y ordinari... y la bestia 'n sufrirá las conseqüencias. Una bestia mal tractada tirá cósas y mossega als transeunts...

¿Veuhén com de deducció en deducció, com feya aquell filósoph, vé á demostrarse la alta utilitat práctica de la propagació del códich Fabra?

Ab una guardia municipal fina y ben pulida, la reforma de Barcelona—exceptuant l' abertura de carrers y edificació de casas—queda realisada del tot.

Las bonas paraulas fan menjar als malalts y calman las tempestats més tremendas.

Avuy, quan duas donas, per exemple, 's barallan, lo municipal no sab cap més manera de apaciguar lo conflicte, que acostars'hi y dils'hi:

—¡A ver, por escandalosas, al cuartelillo! ...

¿Qué ha de succehir? Que las dugas beligerants, en lloch de calmarse s' esbalotan més, y que deve-

BARCELONA Y 'L NOU ARCALDE

PRIMERA VISITA

—Miri, senyor Marqués, li encarrego que 's deixi d' escalas moumentals, exposicions, festes y romansos d'aquestos, que m' empobreixen y no 'm donan profit. Lo que convé es que vigili molt los mercats, forns, tabernas, mataderos y tot lo de casa meva.

—Aixís penso ferho.

—Es que sinó, més valdria que 's retirés avants de comensar, porque d' arcaldes dolents ja n' hi tingut prou.

gadas l' autoritat municipal surt de la intervenció desacatada y hasta ab alguna que altra morma.

Demá, lo guardia que estigui ben empapat del códich Fabra, arribará ab lo séu tacto y diplomacia á salvar los conflictes més espantosos, porque —val á dirho—lo llibre educatiu del nostre nou arcalde parla de tot y en tot atina.

Alli 's diu cóm s' ha de saludar, al istiu y al hi-

vern, de nit y de dia, als coneguts y als desconeguts; allí s' explica ab quina mà s' agafa 'l sombrero y cóm se posa 'l mocador pera mocarse ab tota pulcritut; allí, en fi, 's donan instruccions sobre la distinta cara que s' ha de fer quan se va á cobrar un compte, quan se visita una partera ó quan s' entra á casa d' un moribundo.

¡Calculin la diferencia de procediments que ha

d' usar un home avants y després d' haver estudiant lo códich Fabra!...

Suposin, pera fer una proba, que aquelles mateixas donas que anteriorment s' han barallat, tornan á enredarse de paraulas y de mans.

Lo municipal, que porta ja un bon lastre de códich, s' hi aproxima ab la gorra á la má y ab veu tan amable com li es possible, exclama:

—¡Señoras!

La música á las fieras domestica, y la dolsura també. Las dugas combatents, admiradas d' aquella finura desusada, lo primer que fan es suspendre las hostilitats.

Aprofitant aquella treva, 'l guardia s' hi interposa y diu, sempre ab la gorra á la má:

—¡Pero es posible que delante de la chent, dos señoras respectables como vostés, den un espectáculo tan poco edificante!...

Aquesta última paraula las desarma completamente: *edificante*. No han entés qué vol dir: per lo tant, están ja convensudas. Del convenciment á la pau, no hi ha sinó un pas; de la pau á la amistat, un través de dit. Las dugas enemigas se reconcilian, se fan un petó... y quedan per anar lo pròxim diumenje á dinar á la *Font del gat*.

No ho duptin: la influencia del Sr. Fabra y 'l séu códich ha de sernos altament beneficosa, baix lo punt de vista de la pau pública.

També 'ns ho pot ser si 'l nou arcalde fa obligatoria la séva cartilla entre 'ls empleats de la Casa Gran, qu' en aquest rengló no tenen gayre que *envejar* als municipals.

Hí ha dependencias en aquella casa, ahont reben al públich poch menos que á puntadas de peu.

Ab molta freqüencia 's dona 'l cas de que un empleat, á qui nosaltres paguém y mantenim, pretén tractarnos ni més ni menos que si ell esn pagués á nosaltres.

—Deu lo guard—diu de vegadas un ciudadá, acostantse á una oficina—¿es aquí que despatxan tal ó qual assumpto?

Contestació seca:—No.

—¿Sabrian dirme, donchs, ahont es que 's cuydan de aixó?

—No sabém res nosaltres.

Y sense més explicacions, los empleats giran la esquena al pobre ciudadá y tornan á posarse á fer la feyna que feyan: fumar cigarrillos.

¡Códichs á aquesta gent, Sr. Fabra, códichs!

Als individuos del nou Ajuntament suposo que també 'ls en donará un exemplar per barba.

No per res, sino porque, ja qu' en resúm han de venir á fer lo mateix que ha fet lo Ajuntament anterior, al menos ¡qué diable!... que ho fassin ab més finura, delicadesa y cortesia.

A. MARCH.

MEMENTO MULIER

¡Oh dona, goig de ma vida,
que menysprehuas mon amor!...
Llensa ta ambició malehida...
aplaca ton fer rigor...
reflexiona que si 't crida
ni ta suprema bellesa
ni ton nom, ni ta riquesa,
farán que 't tinga compassió la mort,

—
Aquest cos que tant anyoro
estrenyer demunt mon pit,
eixos llabis de 'ls que imploran
l' almoyna de un mot benehit,
y aquestos ulls pels que 'm moro
ó sota terra sagrada
ó dins d' una cisellada
tot será tornat pols, tot consumit

—
Y allavors; ay de tu! darrera 'ls llabis
tornats viver de cuchs,
perdrás tos ulls, que al caós de ma vida
son l' únich raig de llum...
Tas carns, Tas niveas carns, suaus y flonjas
com un borrhall de neu
s' anirán consumint sota la terra
que ab mon plor regaré,
Fins que al últim la ossera que aguantava
lo ser que tant volguí,

CONSEQÜENCIES DEL CAMBI D' ARCALDE Y DE LA PROMULGACIÓ DEL CÓDICH O.

—Senyor carreter: si á V. no le sabe mal, haga el *orsequio* de quitar ese carro, que aquí hace nosa: se lo agradeceré mucho.

—¡Hola!... ¿Desde quan gastém tants modos, Xanxas?

—Desde que el señor arcalde *mus* lo ha mandado...

restará llarga, estesa, en mitj dels restos
de joyas y vestits...

Mes no 's perderá tot, puig la materia
ni 's pert ni 's crea al mon!

Los átomos de ton cos, imperceptibles
en la terra disolts

serán atrets per las arrels d' un arbre
ó d' un florit verger

y aquest transformarà ton cos de Vénus
en rosas y clavells;

y encare podré anar damunt ta tomba
á donarte 'l perdó

y besant un clavell, creuré besarte
en tos llabiets en flor.

¡Oh dona, goig de ma vida,
que menysprehuas mos dolors!...

llensa ta ambició malehida...

aplica tos fers rigors...

reflexiona que si 't crida

la mort deixarà sa cruesa

com recort de ta bellesa

sols cendra sota terra, ¡cendra y flors!

M. RIUSEC.

LO BOSQUEROL

En Pep porta molt bé 'ls 62 anys que va cum-
plir allà á mitj istiu. Quan va bén afeytat, ab la

roba de las festas, la
barretina vermella, bo-
nas espadenyas, la
manta á l' espatlla y 'l
bastó de tortellatje á la
má, sembla encare un
jovenás ab sa cara ro-
dona y plena, sa mitja
riatlla als llabis y l'
amagatall de picardias
que l' hi sobrix pels
ulls.

Segóns ell, l' ha cor-
reguda molt. Diu que
va anar á la guerra del
rus, á la guerra del xi-
no, á la guerra dels
Marruecos, y qué sé
jo á quantas guerras
més. Parlant dels xi-
nos diu que tenen una
cara fosca y espessa;
que traganan una s
quias de deu ó dotze
pams de llarch y que
's menjan las serps y
'ls llagardaixos de viu
en viu.

Un dia 'm contava
que havia anat al Bra-
sil no sé á qué ferhi,
tal vegada á comprarhi
una paquetilla de sis y
mitj.

—¿Y quant hi váreu
estar de aquí allà?—
vaig preguntarli.

—Sis dias—va res-
pondrem.

—¡Sis dias!—vaig fer
jo no podent contenir
una exclamació de sor-
pressa.

—¡Oh, bé!—va fer

ell sense desconcertarse—en aquell temps los bar-
cos que van ab foch encare no tiravan.

Y després ab una estoneta va explicarme tot un
curs de geografia. L' Habana, 'l Brasil y Buenos
Ayres, queyan allà á las Balears, una lley de país
voltat pél rus, l' anglés, lo moro y l' Europa.

Donchs bé, 'n Pep, després de corre tant y
apendre tantas cosas, desenganyat del món, va
arreconarse y va agafar la facultat de piler.

Y fent la crítica de tots los oficis, segóns lo séu
parer, l' ofici del astrólech es lo més amohinós y
pesat.

—L' astrólech, si vol cumplir la séva obligació,
s' ha d' estar sempre á sol y serena, guaytant ab
l' ullera lo que passa pél cel. Ells son los que fan
los *parenóstrichs* y endevinan el temps.

Parlant de política diu:

—Tot es una lladregada; la Diputació, l' Admi-
nistració y 'l Govern van sempre contra l' Impe-
rio, y l' Imperio y 'l vasall, que ni tan sols ne re-
ben esment, carregan ab tots los mals-de-cap y
totas las injurias.

Ell no s' ha casat perque la dona es un animal
feréstech; una especie de guineu que sempre treu
las unglas.

Com ja he dit, en Pep fa de piler, pero de piler
solitari, de piler ermitá, com ell mateix diu. Ara
arrenca socas de bruch y esporga brollas d' alzi-
na, empilant las socas y tronchs groixudets y 'n
treu de tot plegat un carbó llustrós, sancer, que

RUMORS

Ningú té d' ell cap noticia,
ningú l' ha sentit veni;
sin embargo, s' assegura
que 'l senyor ronda per 'qui.

trinca com metall; en una paraula, un carbó magnífich.

Ab tres días se construí la barraca, que si no fos tan baixa que un' hom no se hi pot adressar, tan fumosa que arrenca llágrimas y tan plena de pussas que 'l jas n' es negre, sería una barracota de primera.

Un plat, un' olla, una sacota ab un pá, un pallanch de cansalada, trunfas, una paperinada de sal y dos ó tres bitxos; un canti per l' aygua, una botella pél vi y un' ampolla per l' oli, son totas las andróminas que té, amén de un tros de podall, una destal oscada y un magall mal manegat que son las sévas eynas de treball. Mes, no, dich mentida, que dintre la barretina sempre hi porta una embostada de puntas, un llibret de paper de fumar y mistos, perque 'n Pep se distreu fumant y bebent, bebent sobre tot, donchs lo beure es la séva pesadilla y 'l vi 'l séu amich traydor, que l' enganya com un xino. Quan té la botella provehida, una botellassa que n' hi caben set ó vuit porróns, en Pep no treballa.

Tot lo sant dia es á la barraca y ¡pinso que te crió! fins que la son lo vens. Llavoras dorm la mona, ab uns ronchs que fan tremolar la barraca, fins que 's desperta. Proba d' alsarse per anar á fer llenya; pero com té 'l cap ensopit y las camas li fan figa, no té més remey que ajeures al tros mateix, á camp ras, com una bestiola.

Un dia vaig anarhi tot cassant y me 'l trobo estirat, prenent lo sol al peu de una rastellera de socas

—¿Y donchs, cóm aném, Pep?—vaig preguntarli.

—Avuy—va contestar tot tartamudejant—estich malot. La vinoixa se me n' es pujada al cap y tot me roda. Miréu qu' es extrany: avans lo ví 'm donava coratje y ara 'm debilita. Jo estich que son aquests vinots que are fan, plens de matrácullas...

—Es clar, home, es clar. Algun dia per aquestas rocatas vos estimaréu y no se 'n cantarà may més gall ni gallina. Més val que bebéu aygua del torrent, qu' es bona y fresca...

—L' aygua—va fer, rihent com un boig—es bona péls bous. Quan tinch ví, m' agrada véurela baixar torrent avall tan clara!

Y 's va aixecar ab traballs y tot fent tintinas se 'n aná á la barraca á enarbolar la botella.

QUIM ARTIGAYRE.

¿QUÉ VAL MÉS?

Me diuhen que soch gelós en extrém, perque á la dona vigilo si m' ensarrona, com si aixó licit no fos.

A veure ¿qué guardaréu ab més zel y més recato que vostre honor?... Per boato algú diu en alta veu:

—Jo de gelós no 'n soch pas. Deixo á la dona tranquila.— Está bé; pero vigila ab atenció, per si acás...

Mes com que no basta 'l dir, y més de un cop se comprén que febre de zelos sent aquell que ho vol encubrir,

jo penso y dich:—¿Qué se 'n tröu al últim de negá aixó?... Si 'm diuhen que gelós só, jo responch:—Veritat diheu.

Y si algú vol ser tossut y 'm diu que aixó es fastidiós, li dich:—Fillet, ser gelós val molt més que ser *banyut*.

EMILIO SUNYÉ.

PROTESTO

Comensémho en vers, y en castellá, perque fassi més efecte.

Yo inocente en paz vivía...

Es dir, jo; tots hi viviam, jo, vostés y tothom que tingui un milímetro de sentit comú...

Yo inocente en paz vivía...

Quant de repent, vé la moda, la moda traydora, y determina que ara las senyoras han de tornar á portar mirinyach.

¡Mirinyach! Tal com sona: mirinyach; aquella especie de campana de filferros y llustrina, que las damas elegants, y fins las que no ho eran, portavan anys endetrás sota 'l vestit, pera inflar una mica més la seva personalitat.

Sent cosa de modas, no cal dir que las ordres han vingut de París.

A la capital de Fransa diu que ara com ara no 's parla d' altra cosa que d' aquesta horrorosa innovació.

Lo mirinyach se troba en totas las bocas, y, lo qu' es pitjor, en tots los tallers de modistas y *modistos*.

Es tal la obsessió de mirinyach que allí 's respira y 'l clamor que la cosa ha promogut, que la gent no se 'l sab treure del pensament.

Fins hi ha mal intencionats d' aquests que en tot atinan, que han arribat á suposar que la nova implantació del mirinyach l' ha introduhida 'l govern per medi de la policia secreta, per veure si aixís la multitud parlant d' aixó 's distreu de lo del Panamá.

Dificil es averiguar los graus de veritat que en aquesta suposició pot haverhi; pero siga com vulga, lo que desgraciadament resulta cert es que 'l mirinyach se 'ns vé á sobre á passos ajegantats, com una onada monstruosa.

Si en algun cas m' agradaria que hi hagués un govern absolut y hasta despótich, seria en aquest. Avuy, avuy convindria una d' aquellas autoritats inflexibles y artísticas, que sense contemplacions de cap classe, dictés un bando que digués:

«En nom del bon gust y en defensa de la bellesa femenina, será passada per las armas qualsevol senyora que s' atreveixi á gastar mirinyach.»

¡Mirin que sent tan bufonas com son las donas dels nostres dias, anarse á malmetre la persona ab gabias de semblant naturalesa, es cosa que no té perdó de Deu!

Jo ja ho sé lo que dirán ellas:

—¡Si es moda! ¡si 'ls figurins de París ho manan!

Los figurins de París que diguin lo que vulguin: á París son una colla de calaveras, y si en certs renglóns es plausible imitarlos, en lo que toca als mirinyachs hem de demostrar que encare hi ha Pirineos y bons sentiments.

Las senyoras estremadas y capritxosas que no pugan resistir á la tentació de ferse mirinyach, que se 'l fassin enhorabona; pero que 'l portin no més per casa, com qui fa una cosa lletja.

Pél carrer, no ho hem de permetre, mal haguém de conmouré 'ls fonaments socials y aixecar tres ó quatre barricadas.

Al menos jo, interinament, protesto.

CASSADORS.—(Dibuix de J. Blanco Coris).

Han corregut tot lo dia
 y no han fet res, á la trasse;
 pero ara sembla que aquí
 han trobat dos caps de cassa.

Y crech que la comissió de consums protestarà com jo.

Perque si aixó dels mirinyachs arribava á prosperar, ¡cóm baixaria la recaudació dels felats, ab lo matute que 's faria!...

MATÍAS BONAFÉ.

CONSELL

Fill méu, jo t' he de advertir en moment tant principal, com es l' anar á servir al rey. Tú ets jove cabal, més del mon los embolichs ignoras, ves ab cuydado, no demostris may enfado, no 't crihis may enemichs, que aixís sortirás segú sens quedarne malparat, y sobre tot, fi l aymat, no enganyis may á ningú.

Pro també no has d' olvidar, y prentho com á deber, que ab tot aixó, si pot ser, no 't deixis may enganyar.

EMILIO SUNYÉ.

PRINCIPAL

Ja tenim las criaturas apoderadas de aquest escenari.

Y allá vá *El rey que rabió*; y allá vá *La leyenda del monje*; y allá vá fins *Marina*...

No hi ha obra que no representin. ¡Y ab l' afició ab que ho fan! Los grans hi tenen que apendre.

Per lo demás l' espectacle per molts resulta divertit y per molts altres penós... Sembla que la curta edat dels artistes no consent tan gran esforç, ni comporta tanta precocitat.

LICEO

Una senmana completament estéril. A forsa de aplessaments y de repeticions, alegant quan no l' excusa de las malalties, lo pretext de que son necessaris nous ensaigs, al entrar lo present número en máquina, no s' ha posat encare en escena la ópera *Garin* de Breton.

No se si quan sortirém s' haurá realisat l' anunci que senyalava la nit del dijous pèl estreno.

En aquest cas, ja parlarém de l' obra la senmana próxima.

CIRCO

S' están fent los preparatius necessaris per una nova campanya á càrrech, segons resan los cartells, de una gran companyia d' espectacles.

ROMEA

En *Pere Torrents*, drama en prosa estrenat dimars s' atribuhia equivocadament al Sr. Martí y Folguera: aixís s' anunciava en los cartells y aixís mateix varem dirho nosaltres. Lo Sr. Martí en una atenta carta 'ns suplica que ho rectificuém. En *Pere Torrents* no es degut á la séva ploma: l' empresa sufri un mal entés y nosaltres en conseqüencia també. L' obra resultá ser de D. Joseph Trias

y Mir: aixís ho anunciá 'l Sr. Bonaplata al final de la representació.

Lo drama 's reduheix á lo següent:

En *Pere Torrents*, masover de una masía, tenia una dona hermosa, la estimava ab deliri; pero havent sigut atropellada en son honor per l' amo de la hisenda, morí de las resultas. En *Pere Torrents* jurá venjarse, y 's fingí boig. Fent lo boig y lo-grant que tothom lo tingués per tal passá alguns anys. Pero era un boig pacífich, ó á lo menos no feya mal á ningú.

Vingué un moment en que la filla del amo s' enamorá del fill del masover *Pere Torrents*, recordant que 'ls dos havian jugat sent petits, y que jugant s' estimavan. La noya 's declara al jove y en *Pere Torrents* diu:—«No pot ser: hi ha un abisme entre vosaltres.»

La fingida bojeria del masover vá adquirint un caràcter més acentuat. Per últim se troba á solas ab l' amo de la hisenda, tanca las portas de la habitació, y prescindint ja de tota incoherencia li declara ab gran energia 'ls séus resentiments y 'l cus á punyaladas. Aquesta es la venjansa de 'n *Pere Torrents* y aquest lo drama.

Poca tela conté, com se veu, y molt convencionalisme.

Per fortuna 'ls actes son curts y no cansan.

Entre 'ls tipos no es certament un dels millors la nena que 's declara á un jove, ni 'l jove que 's deixa enamorar per la nena. Lo protagonista té rasgos dels que sapigué treure gran partit lo senyor Bonaplata. Entre 'ls secundaris, lo guarda Joseph Anton, vell septuagenari, interpretat admirablement pel Sr. Capdevila, es un dels més felissos.

L' obra agradá. Per més que tot es sobradament previst, lo públich l' escoltá ab gran atenció; aplaudi 'ls principals rasgos del protagonista, y cridá al autor al final de tots los actes.

Lo Sr. Trias y Mir no aparegué. Segons se deya 's trobava á Reus, ahont havia anat á treure la fé de pila y la cédula, per acreditar la séva personalitat.

TIVOLI

La Mar, sarsuela d' espectacle, del Sr. Coll y Britapaja, es una refundició considerablement modificada y aumentada de *Los banys orientals*. Son tantas las modificacions y son tan considerables los aumentos, que bé podém considerarla com una obra enterament nova.

Una serie de incidents cómichs, desenvolats ab garbo, y un devassall de xistes del género groixudet, ab tipos molt ben cassats, encare qu' exageradets, y ab un seguit de decoracions hermosissimas, aixó es l' espectacle. Es necessari afegirhi algunas pessas de música tractadas ab maestria y un ball hasta allá. En fi... *la Mar* de atractius.

Molt se distingeixen en la representació los senyors Colomer, Puig, Roca y Alfonso. Las bailarinas Monroc y Ortega son també molt aplaudidas.

Una de las decoracions més hermosas es la que representa 'l fondo del mar.

En resúm: en *La Mar*, del Sr. Coll, es de creure que l' empresa del Tivoli hi pescará un bon número de llenos.

NOVEDATS

Continúan representantse las obras més aplaudidas del repertori, interpolantlas ab *Luisa* (*La Saeta*), que ha tingut un bon éxit.

CATALUNYA

La parodia *Guasin* es una obra francament bu-

BARCELONA PINTORESCA

(Del natural.)

Senyor del *Código O*,
¿no pot remediarse aixó?

fa; pero divertida. No careix de intenció y malicia y fá riure sempre.

En la música hi han intervingut los mestres Bre-
tón, Gounod, Donnizetti y Verdi.

En la execució 's distingeixen la Sra. Cubas y 'l
Sr. Palmada.

La parodia ha sigut presentada ab gran varie-
tat de trajos y ab una doble decoració del Montser-
rat, pintada ab molt acert pel Sr. Urgellés.

Y res més per avuy.

N. N. N.

UN COP DE CUP ¡EY! DE CAP

Donya Tecla té una filla
¿qué dich ara? Té una filla
que tothom avuy la mulla
¡bé! volia dir l' humilla.

Té setze anyets y 's diu rata

alto! alto! alto!... que 's diu Rita;
té una boca molt patata
¡mala bomba!... molt petita.

Té una vista!... Déu que grassa!
¿Ja hi torném á ser? Dich grossa.
Y la cabellera rassa
¡dále! volia dir rossa.

Pel méu gust es molt renoca
¡quina llengua! molt remaca.
Pro corre que té una toca
¡altra volta!... té una taca.

La gent diu qu' es mala pussa
¡sempre 'l mateix!... mala pessa.
Que no serveix per vestrussa
¡Verge santa! per mestressa.

Pero jo 'ls escolto y cullo
¡que soch ase! vull dir callo;
y sempre que puch hi bullo
¡mala negada! jo hi ballo.

Quan la miro y ella 'm mora
¡llengua ingrata! y ella 'm mira,

tot lo méu sér se m' estora
 ¡alsa aboca! se m' estira.

Me plau molt aquella nana
 ¡quín cástich! aquella nena
 perque la veig tan replana
 ¡no hi puch fer més! tan replena.

Me plau perque té peluca
 ¡altra volta! dich palica.
 Y encar més perque es molt ruca
 ¡recristo!... perque es molt rica.

Al véurela tant m' abruso
 ¡paciencia!... dich, tant m' abraso,
 qu' estich pensant si m' hi cuso
 ¡dále encare! si m' hi caso.

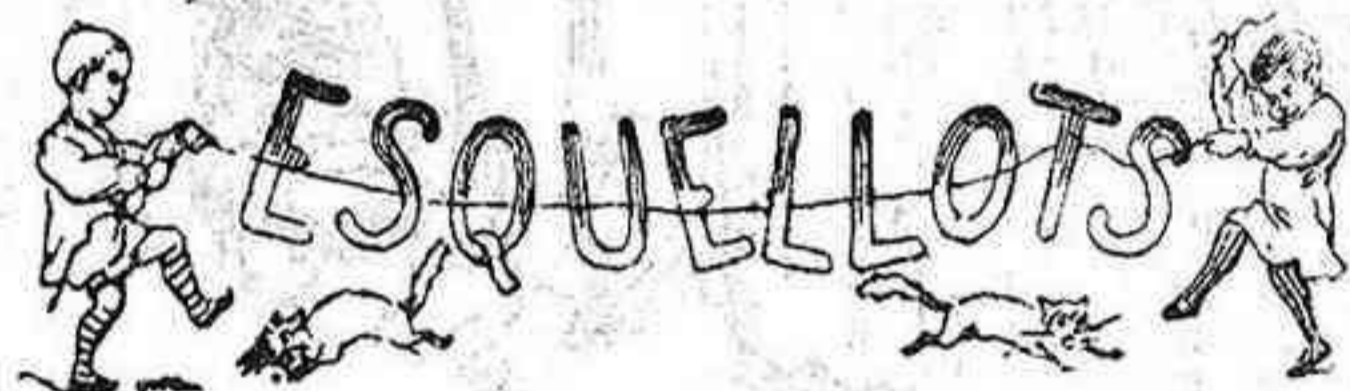
Té sa mare qu' es molt guita
 ¡si 'm sentia!... qu' es molt gueta;
 y está si pita ó no pita,
 s' entén, si peta ó no peta.

Aixó per mí es bona casa
 ¡sort qu' acabo! bona cosa.
 Los parents no 'm farán asa
 ¡apa xich! no'm farán nosa.

Estich resolt; me fá tripa
 ¡mirin qu' es prou! me fa tropa;
 y ara que 'l vent me vé en pipa
 ¡es desgracia!... que 'm vé en popa.

¡Cóm plé de miseria 'm moro
 ¡es molt cert!... pro vull dí 'm miro,
 de cap al casori 'm toro
 ¡Sant Corneli! dich que 'm tiro.

F. PONS.

Lo devotíssim marqués de Comillas, futur Sant Claudio trasatlántich, es verdaderament infatigable en tot... menos en cridar als accionistas de aquella poderosa Companyia, de la qual ell es gerent, al objecte de repartirlos algún dividendo.

En aquest punt, lo futur Sant Claudio trasatlántich exigeix dels qu' están baix lo séu patrocini dejunis rigurosos y absoluts que duran anys y més anys, sense entreveures lo fi dels mateixos.

Al contrari, 'l material flotant de la Traslántica vá tornantse vell y 's gasta... També 'ls accionistas se tornan vells y 's gastan del fetje.

* *

Tornant ara al futur Sant Claudio trasatlántich, han de saber que acaba de fundar á Madrid una associació de pares de familia per l' istil de la establerta á Barcelona baix los séus auspicis, y destinada com la de aquí á perseguir als periódichs aixerits, despreocupats y liberals, ab l' excusa de perseguir la pornografia.

De manera que també á Madrid, igual que aquí, alguns vividors, fingintse enemichs de una cosa que 'n últim terme no fá més que recrearlos, aprofitarán los subsidis del poderós futur Sant Claudio trasatlántich, dedicantse á la sabrosa tasca de fastidiar al próxim.

* *

Precisament, ara mateix acabém de ser objecte de una de las bromas de la societat de pares de familia.

Un d'ells, nomenat Manuel Aloy y Sala, procurador de ofici, vá denunciar LA ESQUELLA DE LA TORRATXA, pretenent que una poesia inserta en

lo número corresponent al 22 de Setembre últim, titulada *Entre llansols*, contenia ofensas á la decencia y á la moral.

Una vegada feta la denuncia, 'l Sr. Aloy vá retirar-se. Tirar la pedra y amagar la má ha sigut sempre la táctica de aquests moderns inquisidors.

* *

Tramitada la causa, vá veures en judici de faltas davant del Sr. Jutje municipal del districte de la Llotja, lo distingit advocat D. Francisco Puig y Torres, sense que 'l fiscal municipal trobés en l' escrit denunciat materia penable.

Aixís es, que la sentencia, reforsada ab un bon número de *considerandos* y de textos legals extrets de disposicions distintas del Tribunal Suprém, no ha pogut menos de ser absolutoria, declarantse las costas de ofici.

Aixó últim es lo únich que 'ns sab greu: que las costas y 'ls perjudicis per las molestias que se 'ns han ocasionat, no hajan anat á cárrech del senyor Aloy.

Després de tot, al futur Sant Claudio trasatlántich no li hauria sigut res satisfes aquesta friolera, per més que á copia de frioleras com aquesta, potser al últim se cansarian ell y 'ls de la Lliga de fé 'l burro.

* *

Ja ho havém dit distintas vegadas.

Ni ell, ni ningú busquin la immoralitat en las columnas de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA. Sabém lo que devém als nostres lectors y lo que 'ns devém á nosaltres mateixos per no incorre en semblant torpesa.

La immoralitat pública no 's realisa escribint poesias més ó menos picarescas, sino comprant conciencias, y fent certs contractes ruinosos per la hisenda del país.

Tínguiho entés aixís la Lliga anti-pornográfica, y cuidi de no olvidarho 'l séu patrocinador, lo futur Sant Claudio trasatlántich.

L' altre dia vá ser detingut lo fill de un titul de Castella, acusat de haver furtat lo rellotje á un camarer del café del Liceo y de haverse'l anat á empenyar.

Al endemá vá ser tret en llibertat mitjansant fiança.

Fets de tal naturalesa no necessitan comentaris.

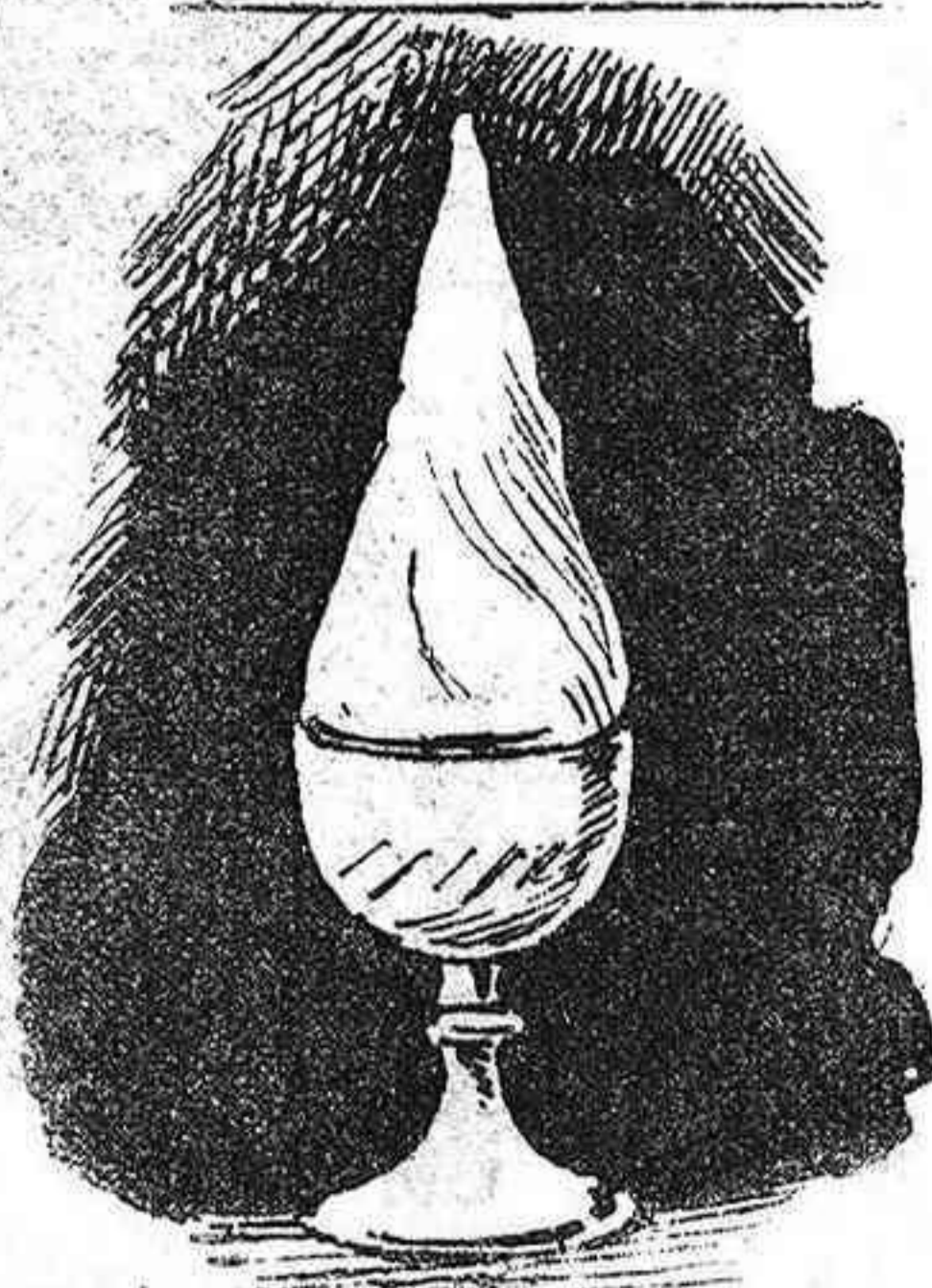
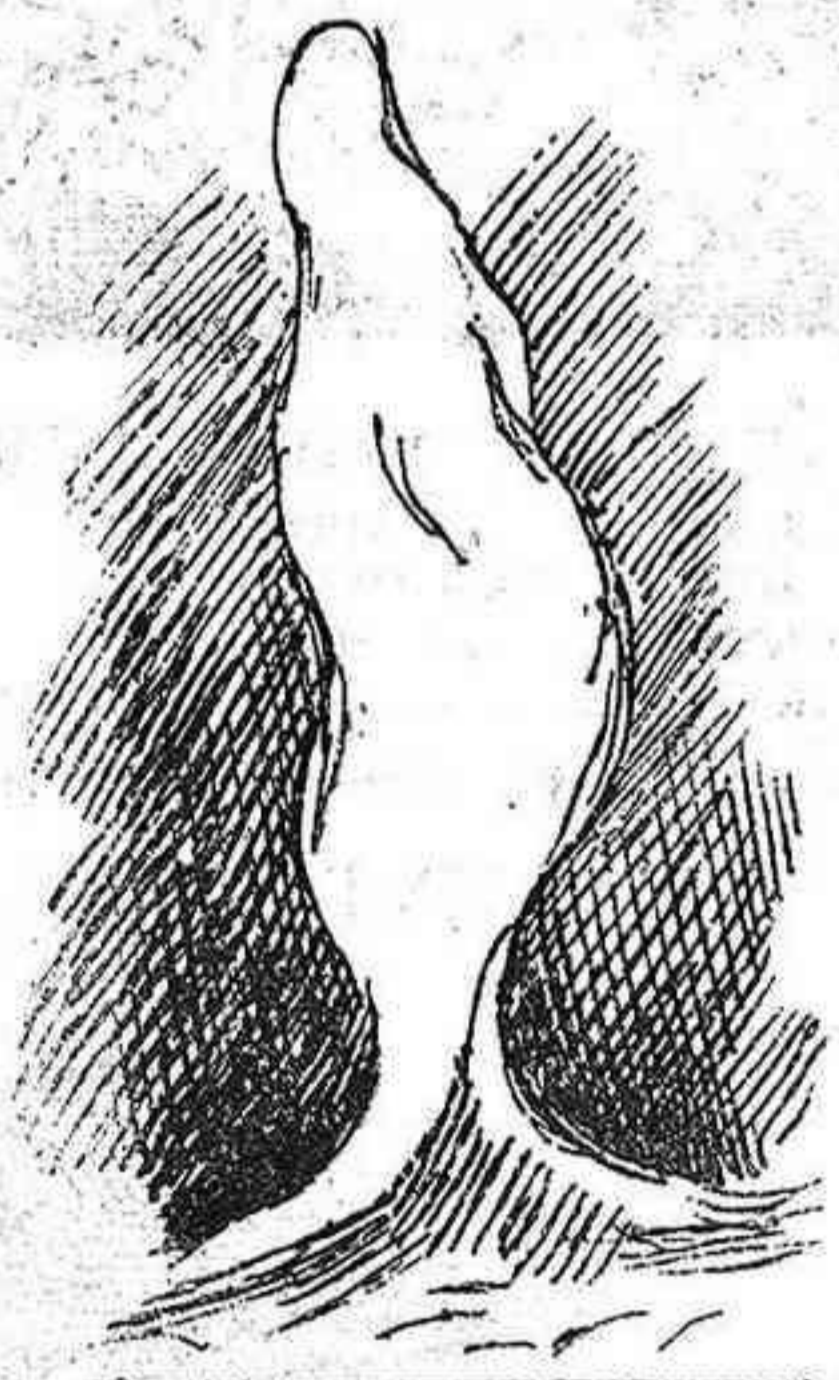
Ja que 's tracta de un rellotje, lo que necessitan son... *cadena*.

Tinch á la vista 'l cartell de un gran certámen festiu, humoristich, satirich y literari que convoca 'l *Casino tarrasench* pera solemnisar las festas del próxim Carnestoltas.

Premis que s' ofereixen:

Una *flor natural* á la millor poesia festiva que canti las *trifulgas del amor*.—Un *porró de plata* al millor cant *Al porró*.—Un *objecte d' art* á la millor descripció, en vers, de *las ventatjas del matrimoni*.—Un *llum de ganxo, de plata*, al qui ab més garvo expliqui las *Desventatjas del matrimoni*.—Un *quadro al oli* á la poesia sobre 'l tema: *Lo que més m' agrada*.—Una *caixa de guardar caudals* ab lo busto del rey Alfonso XIII, en plata, á la millor oda festiva: *Al comers al pormenor ó venda á la menuda*.—Un *barret de copa-palillero, de plata*, al que millor canti las desgracias de un barret.—Una *dotzena d' ampollas d' aygua de Rubinat* al que descrigui ab més veritat las excellencias de un bon ápat.—Una *escombra de plata*, ab

¡ÚLTIMA HORA!

Un surt de casa? abrigat,
corra igual que un argent viu
y á l' hora de torná al niu
se troba fet un gelat.

Uas d'aurat á la millor poesia satírica.—*Un objecte d'art, de plata*, al que més acopi de datos y en vers, descriguí 'ls planys de un viatjant.—*Una ratera de plata* al millor diálech, en vers, entre 'l gat y la rata.—Y finalment, *una sorpresa* que serà adjudicada á la millor décima *A l'avia*.

Las composicions s' haurán d' enviar avants del 4 de Febrer, en la Secretaria del *Cassino Tarrasench*, Sant Pere, 24, Tarrassa.

Segóns diu la crida, son invitats al certámen «tots los versaires y rimaires de aquesta terra catalana, Valencia y las Balears, y de tot arréu ahont se diga clar y de correguda.—«Setze jutjes menjan fetje.»

Encare que 'l certámen es de broma, 'ls premis son de debó.

A un regidor sarauhista, dels suspesos, li preguntavan aquest día:

—¿Y donchs, ara de qué farém mànegas, no haventhi dictámens pera fer deixar sobre la taula? ¿A qué 't dedicarás?

A lo qual vá respondre:

—A lo de avants: á *esquilar* quintos. Ja m' están esmolant las estisoras.

Sempre jugant l' arma blanca: vingán las estisoras quant li prenen lo sabre.

Son cada vegada més concorregudas las vetlladas que tots los dissaptes celebra en lo Skating-Ring, del carrer de Provensa, lo *Centro Sport*, haventse ja convertit dit local en lo lloch predilecte de reunió de la societat elegant del Ensanxe.

En una de las vetlladas donadas últimament, vá celebrarse un gran assalt d' armas, en que 's distingí de una manera notable l' afamat tirador don Enrich Monrás, alcansant una ovació tan entusiasta com merescuda.

Lo Sr. D. Baldomero Gil ha inventat una escombra automática per netejar los rail del tranvia. L' invent es molt útil, y l' empresa de Barcelona l' ha adoptat ja.

¡Quín favor més gran faria á la societat lo senyor Gil si la séva escombra pogués aplicarse á escombrar tot lo qu' es brut y tot lo que fá nosa!

Es molt notable la campanya que ha fet lo *Diluvi* donant reglas al públich perque 's proveheixi de mistos avants no s' estableixi l'estanch de aquest article.

Algú li ha fet observar que conservar una provissió de mistos un xich considerable es exposat á que 's remolleixin.

—Compréulos *amorfos*—ha dit lo *Diluvi*.

Després de las gallinas russas, las cerillaa.

Y endavant las hatxas.

Es á dir: endavant los mistos *amorfos*.

Los periódichs que donan compte de la visita que fa á Sevilla actualment l' emperatriu d' Austria, relatan entre altres detalls, que aquesta senyora va fer un important donatiu á un pobre cego que viu en los pisos alts de la Giralda.

¿Y per qué será que un cego visca en los pisos alts de la Giralda?

¡Si será perque desde allí 's disfruta de molt bonas vistas!

En la llista dels regidors novament nombrats hi havia immediatament després del nom de 'n *Cuchillo* 'l de 'n *Tremoleda*.

Es molt natural que al costat del *gavinet* hi hajan los *tremolins*.

La llista 's componia al principi de 21 noms no més, sent aixís que 's deya que 'ls elegits eran 22.

Després va ferse públich lo nom escadusser que faltava: era 'l nom del Sr. Coll y Espona.

En vista de lo qual deya un fusionista:

—No dirán á lo menos que 'ls méus correligionaris no hi hajan posat el *coll*.

Inmediatament després de pendre possessió de l' arcaldia lo marqués de Alella, un dels primers acorts que segóns sembla pendrà l' Ajuntament, serà l' obligació imposada á tots los guardias municipals de adquirir un exemplar del *Código de la buena sociedad*, original de D. Camilo Fabra.

Aixís apendrà la guardia municipal si al passar lo pedrés de la porta de la Casa Gran, ha de adelantarse primer la cama dreta ó l' esquerra.

Lo qual no deixa de tenir una trascendencia extraordinaria pèl bon ordre dels assumptos de la Casa Gran.

Dels regidors nombrats gubernativament, los tres primers que han presentat la dimissió son lo doctor Robert, lo doctor Mascaró y 'l doctor Carreras.

Precissament tres metjes.

¡Si n' estarà de grave l' administració municipal, quan fins los metjes se 'n desentenent!

Coincidencia extranya que fa notar un periódich local: los últims arcaldes qu' hem tingut tots gastan lentes.

En Porcar, en Martí y Gofau y en Tort.

Lo marqués de Alella 's troba en lo mateix cas.

Lo mer fet de gastar lentes indica que son curts de vista.

Mala circumstancia. Perque las cosas de la Casa Granson de una tal naturalesa, qu' es menester fer *molt ojo*.

Lo dia 4 de Febrer pròxim, aniversari de la gloriosa batalla de Tetuán, *La Campana de Gracia* publicarà un número extraordinari de 8 planas dedicat al héroich general Prim.

Coincideix aquesta fetxa ab la erecció á Reus de la estatua del invicte general.

Preparinse, donchs, á veure un número bó, plé de interés y en lo qual abundarán las noticias anecdóticas del héroe.

Lo Ajuntament reformat se constituí lo dia 13 del corrent.

Y 'l dia 13 del corrent era un *divendres*.

Vajin apuntant los supersticiosos.

Per aixó, si s' hagués constituhit en qualsevol altre dia del mes y de la senmana, era de creure que també hauría anat malament.

¡Alegréuvos, partidaris de la bona música!

Ja s' ha publicat lo programa de la nova serie de audicions musicals que la *Societat catalana de concerts* donará en lo teatro Principal durant la próxima temporada de Quaresma.

Lo *menú* es exquisit á tot serho, y tan exquisit com tentador.

Comprén una porció d' obras dels més célebres autors, algunas d' ellas no oidas encare may á Barcelona.

Y de autors de casa se 'n estrenarán de 'n Frigola, de 'n Rodríguez Alcántara y de 'n Morera.

¿Preguntan qui es en Morera?

Estich casi segur que l' endemá del concert ho sabrá tot Barcelona. Jo per lo menos ja ho sé des-

prés de haverli sentit al piano la séva introducció á *La Atlántida*. Pero... no anticipém los aplausos.

Per lo demés tinch noticias de que son ja molts los palcos y las butacas que quedan abonats, lo qual fa creure que la segona serie de audicions se veurá tan concorreguda com la primera que durant la tardor va donarse en lo teatro Lírich.

Dimars á la matinada, gran corrida de bous per diversos carrers de Barcelona.

Los animalóns procedían de Buenos Ayres, y apenas desembarcats van dedicarse á estirar las camas.

Al veure la carrera que varen pendre, eran molts los que deyan:

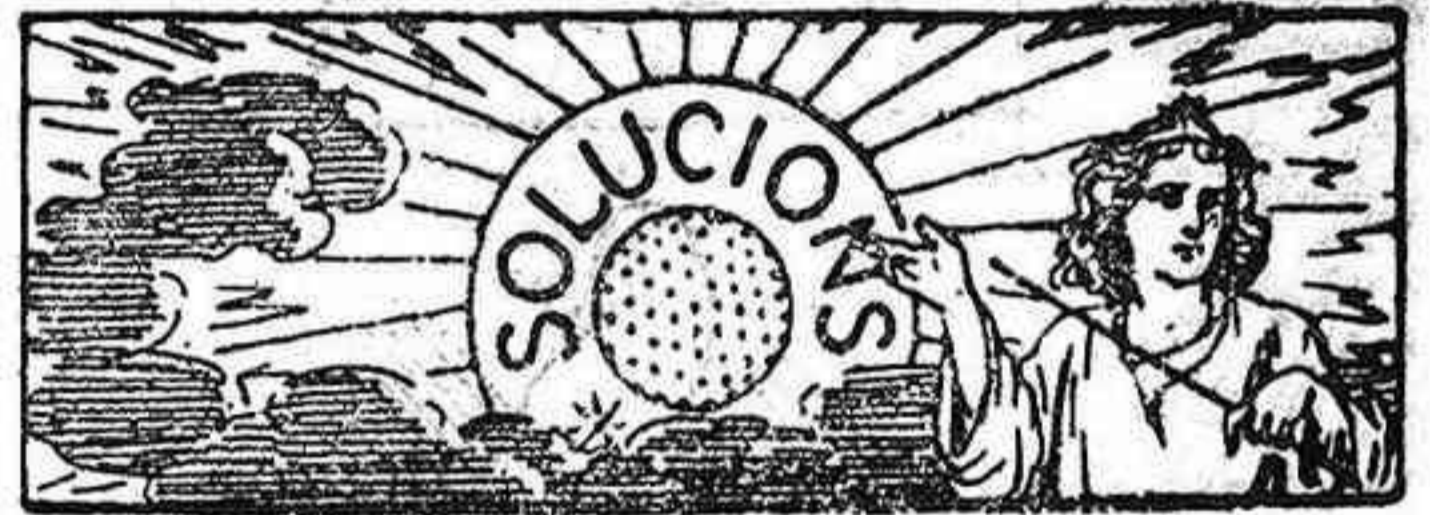
—¡Aquests sí que son de confiança!... A lo menos aquests no tenen *glossopeda*.

Un metje assistía á un alcohólich y li deya:

—Es necessari que tinguéu en compte una cosa: un cop curat, res d' ayguardent.

Resposta del malalt:

—Llavoras, si aixís com aixís no puch beure, ¿de qué serveix que 'm curi?

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA 1.ª—*Ro-mán-ti ca*.
- 2.ª ID. 2.ª—*Có-lo ma*.
- 3.ª ACENTÍGRAFO.—*Taco—Taco*.
- 4.ª TRENCA CLOSCAS.—*La llanterna mágica*.

CALENTA NASSOS

—¡Sota zero!... Diu la gent que aquesta fresca 'ls atipa... ¡Que son tontos! S' escalfessin! los nassos fumant ab pipa...

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. — Correu - Apartat, número 2.

NARCÍS OLLER

' ESCANYA-POBRES

ESTUDI D' UNA PASSIÓ

Un tomo en octau. — Preu: DOS pessetas

APELES MESTRES

ESTIUET DE SANT MARTÍ

Poema ilustrat per l' autor

Preu: DOS pessetas

CARMEN

Novela de Próspero Merimée

Precio: DOS reales

POESÍA DEL PORVENIR

Por **F. SALAZAR Y QUINTANA**

Con una carta de D. FRANCISCO PI Y MARGALL

Edición ilustrada. — Precio: 2'50 pesetas

ROMANCES DE CORTE Y VILLA

Por **D. FRANCISCO GRAS Y ELIAS**

Con un prólogo de FÉDERICO SOLER Y UMBERT

Edición ilustrada. — Precio: 2'50 pesetas

TRATA DE BLANCAS

Novela social por **D. EUGENIO ANTONIO FLORES**

Precio: 3 Ptas. — Ilustrada por GOMEZ SOLER — Precio: 3 Ptas.

DANZA DE MONOS

— **POR MANUEL MATOSES** —

(ANDRÉS CORZUELO)

Precio: 2'50 pesetas & Ilustrada por ANGEL PONS & Precio: 2'50 pesetas

CORAZÓN (Diario de un niño)

Por **EDMUNDO DE AMICIS**

Versión española por H. GINER DE LOS RIOS

Edición ricamente ilustrada. — Precio: 4 pesetas

EMILI VILANOVA

LAS BODAS D' EN CIRILO

Saynete en un acte, ilustrat per M. MOLINÉ

Preu: UNA peseta

QUI... COMPRA MADUIXAS

Saynete en un acte, ilustrat per M. Moliné

Preu: UNA peseta

C. GUMÁ

LO PRIMER DIA

Juguet cómich-lirich, en un acte y en vers. — Preu: 1 peseta

LAS PIEDRAS FALSAS

por **RAMÓN A. URBANO**

Un tomo en octavo. — Precio: 2 pesetas.

REGLAMENTO

del impuesto y patentes sobre alcoholes.

Precio: 1 peseta

MUY PRONTO APARECERÁN

NUESTROS MILITARES

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en llibransas del Giro Mutuo, ó bé, en sellos de franqueig al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d' estravios, no remetent además 3 rals pel écertificat. Als corresponsals de la casa se 'la otorgan rebaixas.

XARADA

La primera es musical,
es consonant la segona,
y si buscas molta estona
trobarás en man total
un carrer de Barcelona.

JOAN NAVARRO.

ANAGRAMA

Per matrimoni com cal
don *Tot* y donya *Total*.
VENDRELL ENCH DEL VENDRELL.

TRENCA-CLOSCAS

D. ELVIRA L. JERMAN
Formar ab aquestas lletras, degudament combi-
nadas, lo titul de una sarsuela.
M. SANALP Y PUNTÍ.

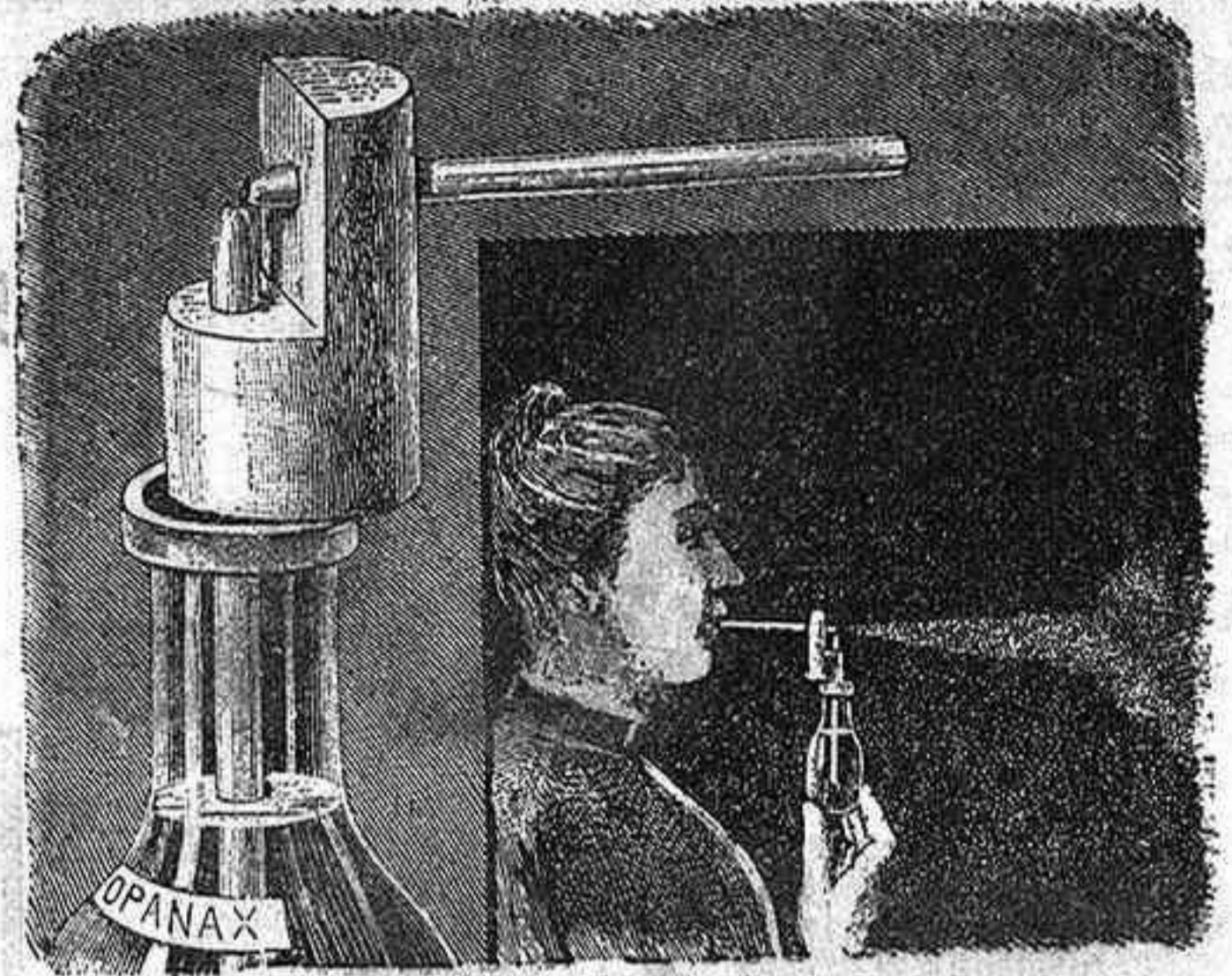
FILLAS DE EVA

Fot. Zwicke.—Viena.

¡Diuhen de la dinamita!
¡diuhen de las barrinadas!
¿No es vritat que aixó no es res,
davant d' aquestas miradas!

DISTRACCIÓNS CASULANAS

UN PULVERISADOR

Tallan un tap de suro com indica la lámina, y l' atravessan ab dos canóns de ploma d' oca. Po-sant després aquest senzillissim aparato sobre una ampolla que continga alguna essencia y bufant en la forma que marca 'l dibuix inferior, pot perfumarse l' atmósfera d' una habitació, lo mateix que si 's fes ab un pulverisador dels més perfec-cionats.

INTRÍNGULIS

Buscar un nom que anantli trayent una lletra del darrera dongui 'ls següents resultats: — Primer: nom d' home. — Segón: poble catalá. — Tercer: un dels dotze mesos. — Quart: Part del globo. — Quint: part del cos humá. — Sext: consonant.

PRIM.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	8	9	0.	—Batalla célebre
1	2	4	6	8	9	3	7	0.	—Carrer de Barcelona	
2	0	6	9	8	1	2	3.	»		
3	7	2	3	2	1	9.	»			
4	9	3	8	2	1.	»				
9	3	8	2	1.	»					
4	9	1	9.	»						
0	9	8.	»							
6	7.	»								
4.	»									

J. ESCOLÁ DEL VENDRELL.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.
—Segona: element del globo.—Tercera: nom de do-na.—Quarta: idem.—Quinta: efecte de alegria.—Sexta: nom de dona.—Séptima: vocal.

GEROGLÍFICH

X
KE
MIRII M
O
RI RI

UN DE LA SEBA.

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalto 63.